

ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล
Teachers' Opinions in Promoting School Safety for Preschoolers

Received: April 30, 2023

Revised: June 15, 2023

Accepted: June 25, 2023

พระพร มุขยวงศา* และ วรวรรณ เหมชะญาติ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Praporn Mukayavongsa* and Worawan Hemchayart
Chulalongkorn University

* Corresponding author, E-mail: ploypraporn.m@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล ได้แก่ ด้านการจัดการความปลอดภัย ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย และด้านการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัย ประชากรคือ ครูอนุบาลที่ปฏิบัติงานสอนในโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2566 จำนวน 104 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.68, S.D. = 0.41$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.60 \leq M \leq 4.80$) คือ (1) ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย ($M = 4.80, S.D. = 0.49$) ประกอบด้วยด้านย่อย ได้แก่ การจัดการพื้นที่โรงเรียน ($M = 4.75, S.D. = 0.46$) การดูแลและซ่อมแซมเครื่องใช้และอุปกรณ์ ($M = 4.84, S.D. = 0.67$) (2) ด้านการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัย ($M = 4.63, S.D. = 0.48$) ประกอบด้วยด้านย่อย ได้แก่ การให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยแก่เด็กและผู้ปกครอง ($M = 4.69, S.D. = 0.44$) การพัฒนาตนเองของครู ($M = 4.56, S.D. = 0.56$) และ (3) ด้านการจัดการความปลอดภัย ($M = 4.60, S.D. = 0.47$) ประกอบด้วยด้านย่อย ได้แก่ การกำหนดแนวปฏิบัติของโรงเรียน ($M = 4.54, S.D. = 0.62$) การจัดบริการ ($M = 4.61, S.D. = 0.53$) ตามลำดับ

คำสำคัญ: ความปลอดภัยในโรงเรียน / เด็กวัยอนุบาล

Abstract

This survey research objective was to study the teachers' opinions in promoting school safety for preschoolers in three aspects: safety environment arrangement, safety inculcation, and safety management. The population was 104 preschool teachers working in large schools under the office of the basic education commission in Bangkok in the first semester of academic year 2023. The research tool was a questionnaire. The data were analyzed using frequency, percentage, means, and standard deviation. The research results revealed that the overall of the teachers' opinions was at a highest level ($M = 4.68$, $S.D. = 0.41$). It was found that all sub-ideas were at a highest level ($M = 4.60 \leq M \leq 4.80$) that were as follows: (1) safety environment arrangement ($M = 4.80$, $S.D. = 0.49$) consisted of school area management ($M = 4.75$, $S.D. = 0.46$) and maintenance and repair of appliances and equipment ($M = 4.84$, $S.D. = 0.67$). (2) safety inculcation ($M = 4.63$, $S.D. = 0.48$) consisted of safety education for children and parents ($M = 4.69$, $S.D. = 0.44$) and teacher self-development ($M = 4.56$, $S.D. = 0.56$). (3) safety management ($M = 4.60$, $S.D. = 0.47$) consisted of school guideline formulation ($M = 4.54$, $S.D. = 0.62$) and service management ($M = 4.61$, $S.D. = 0.53$) respectively.

Keywords: school safety / preschoolers

บทนำ

โลกในศตวรรษที่ 21 เป็นโลกยุคใหม่ที่มีความแตกต่างจากศตวรรษก่อนเป็นอย่างมาก เนื่องจากสภาพสังคมที่มีความเปลี่ยนแปลงไป เห็นได้จากสถานการณ์ปัญหาเด็กและเยาวชนในปัจจุบันที่ได้รับอันตรายจากอุบัติเหตุ อุบัติภัย และผลกระทบทั้งทางกายและจิตใจจากปัญหาทางสังคมต่างๆ ซึ่งในบางครั้งอาจรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิตหรือทุพพลภาพ ทั้งนี้ มีสาเหตุจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่มีความเสี่ยงและการขาดการดูแลคุ้มครองด้านสวัสดิภาพและความปลอดภัย ซึ่งนับว่าเป็นอุปสรรคต่อพัฒนาการและการศึกษาที่เหมาะสมตามช่วงวัยของเด็กอย่างยิ่ง โดยสถิติสาเหตุการเสียชีวิตจำแนกตามช่วงวัยของประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่าสาเหตุการเสียชีวิตของเด็กอายุ 1 - 4 ปี และเด็กอายุ 4 - 9 ปี ส่วนใหญ่เกิดจากอุบัติเหตุจากการจมน้ำ ยานพาหนะ และการเดินทาง (Centers for disease Control and Prevention, 2020) สำหรับประเทศไทย พบว่าการอุบัติเหตุเป็นสาเหตุของการเสียชีวิตในกลุ่มเด็กอายุ 1 - 4 ปี และ 5 - 9 ปี ที่พบมากที่สุด คือ การจมน้ำ ส่วนสาเหตุการบาดเจ็บรุนแรง ได้แก่ การพลัดตกหกล้ม อุบัติเหตุจราจร แรงเชิงกลจากวัตถุสิ่งของ นอกจากนี้ยังมาสาเหตุอื่น เช่น การสัมผัสกระแสไฟฟ้า รังสี และอุณหภูมิ และอุบัติเหตุที่คุกคามการหายใจ (กรมควบคุมโรค, 2559) ซึ่งรายงานสถานการณ์ทางสังคมของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้รับนุถึงสถานการณ์เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์ ตั้งแต่ปี 2563 - 2564 พบว่า มีสถานการณ์ปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นกับเด็ก ได้แก่ เด็กถูกทำร้ายร่างกาย เด็กติดโควิด/ได้รับผลกระทบจากโควิด เด็กถูกระทำอนาจาร เด็กประสบอุบัติเหตุทั้งรอดชีวิตและเสียชีวิต และเด็กจมน้ำตามลำดับ (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2565) นอกจากนี้ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่าการรายงานข่าว

เกี่ยวกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับเด็กอนุบาลในสถานศึกษา เช่น อุบัติเหตุเด็กถูกลืมทิ้งไว้ในรถ ดังที่กองป้องกันการบาดเจ็บ กรมควบคุมโรคได้เผยแพร่สถิติตั้งแต่ปี 2557 - 2563 พบว่า มีเหตุการณ์เด็กที่ถูกลืมและทิ้งให้อยู่ในรถตามลำพัง 129 เหตุการณ์ ในจำนวนนั้นมีเด็กเสียชีวิต 6 ราย โดยอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 2 - 6 ปีทั้ง 6 คน (กรุงเทพมหานคร, 2565) อุบัติเหตุภายในห้องเรียนอย่างการสะดุดสิ่งกีดขวางในห้องเรียน (สยามรัฐออนไลน์, 2565) อุบัติเหตุกลางแจ้ง เช่น อุบัติเหตุจากยานพาหนะ เครื่องเล่นสนามที่ และเหตุการณ์โศกนาฏกรรมการกราดยิงศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในจังหวัดหนองบัวลำภูในช่วงปีที่ผ่านมา ทำให้มีผู้เสียชีวิต 38 ราย โดยในจำนวนนั้นเป็นเด็กเล็ก 24 ราย (นันทรัฐ ไผ่เจริญ, 2565) นำมาซึ่งความเศร้าสลดใจ อีกทั้งยังสร้างความตระหนักและแสดงให้เห็นถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับเด็กอนุบาลในสถานศึกษาอีกด้วย

จากข้อมูลทางสถิติดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนในปัจจุบันควรได้รับการจัดความปลอดภัยในทั้งในเชิงกายภาพและจิตภาพ โดยเด็กทุกคนควรได้รับสิทธิในการปกป้องคุ้มครองจากอันตรายและความความรุนแรงทุกรูปแบบ ดังที่ องค์การยูนิเซฟ ประเทศไทย (2561) ได้ระบุว่า เด็กทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดหรือในสถานการณ์ใด ล้วนมีสิทธิได้รับการปกป้องคุ้มครอง เลี้ยงดู และเป็นอิสระจากความรุนแรง การล่วงละเมิด การละเลยทอดทิ้ง การทารุณกรรม และการแสวงหาประโยชน์ดังที่ระบุไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก การสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็กจากบุคคลและสิ่งแวดล้อมจึงเป็นเรื่องหนึ่งในแผนความปลอดภัยอันเป็นสิทธิพื้นฐานของมนุษย์ โดยโรงเรียนมีหน้าที่ให้การศึกษาและบริการเกี่ยวกับความปลอดภัยให้กับเด็ก เนื่องจากสถานศึกษาเป็นสถานที่ที่เด็กนักเรียนมีความใกล้ชิดมากที่สุด รองลงมาจากครอบครัว การสร้างเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนจึงเป็นภารกิจสำคัญของโรงเรียนที่จะต้องมีความนโยบายที่ชัดเจน สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้ โดยเริ่มต้นตั้งแต่ระดับชั้นปฐมวัย ดังที่ Robertson (2016) ได้กล่าวไว่ว่านโยบายความปลอดภัยควรได้รับการพัฒนาและมุ่งไปที่การวางรากฐานตั้งแต่ระดับการศึกษาปฐมวัยอย่างมีคุณภาพ ซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญของประเทศ ให้มีความเจริญงอกงามทุกด้านเพื่อให้เติบโตเป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการและทิศทางของประเทศ การสร้างเสริมความปลอดภัยให้แก่เด็กปฐมวัยมีความสำคัญต่อเด็กในปัจจุบันและแนวโน้มการดำรงชีวิตต่อไปในอนาคต ทั้งนี้เพื่อให้เด็กสามารถป้องกันตนเอง มีความรู้ ความเข้าใจ จิตสำนึก และเจตคติที่ดี และมีทักษะในการป้องกันภัยและได้รับการปกป้องคุ้มครองให้ดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขและปลอดภัยจากอันตรายต่างๆ ในชีวิตอย่างเหมาะสม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2564)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้นำเสนอนโยบาย Quick Win 7 วาระเร่งด่วน และได้มีการเริ่มดำเนินงานในโรงเรียนเกี่ยวกับมาตรฐานความปลอดภัยสถานศึกษา “SAFE สถานศึกษาปลอดภัย” จากโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในจังหวัดกรุงเทพมหานคร และได้กำลังขยายต่อไประดับภูมิภาคในจังหวัดน่านอีก 8 จังหวัดทั่วประเทศ โดยให้ความสำคัญกับความปลอดภัยในสถานศึกษาเป็นวาระเร่งด่วนข้อที่ 1 ความปลอดภัยของผู้เรียน กระทรวงศึกษาธิการมองเห็นภัยที่เกิดขึ้นแก่นักเรียน ครู และบุคลากรทางการศึกษา ที่เกิดขึ้นซ้ำและส่งผลกระทบต่อสภาพร่างกายและจิตใจในหลายปีที่ผ่านมา เป็นผลให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้และสวัสดิภาพชีวิต จึงได้จัดให้มีรูปแบบ วิธีการ หรือกระบวนการในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ มีความสุข และได้รับการปกป้องคุ้มครอง รวมถึงการสร้างทักษะให้ผู้เรียนมีความสามารถในการดูแลตนเองจากภัยอันตรายต่าง ๆ ท่ามกลางสภาพแวดล้อมทางสังคมเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายและจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการ ปี 2565 ข้อที่ 1 การจัดการศึกษาเพื่อความปลอดภัย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2564) โดยเฉพาะโรงเรียน

ขนาดใหญ่ในกรุงเทพมหานครที่มีจำนวนเด็กนักเรียนมากและประกอบด้วยเด็กหลายระดับชั้น ทำให้มีความแตกต่างในด้านของช่วงวัยและพัฒนาการของเด็ก รวมทั้งสถานที่ตั้งของสถานศึกษาอยู่ในเขตพื้นที่เมือง จึงมีความเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายค่อนข้างสูง เนื่องจากเหตุนี้เองจึงมีความจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมความปลอดภัยในการจัดการศึกษาและการดำเนินงานต่าง ๆ ของโรงเรียนอย่างชัดเจนเพื่อให้สามารถบริหารจัดการได้อย่างเหมาะสมกับจำนวนเด็กในสถานศึกษา เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดที่อาจนำไปสู่อันตรายและความสูญเสียในอนาคต

จากที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการจัดความปลอดภัยในโรงเรียนที่ติดตั้งระดับอนุบาล ครูอนุบาลจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นผู้ดูแลใกล้ชิดและได้รับความไว้วางใจจากผู้ปกครองให้ปกป้องคุ้มครอง ดูแลความปลอดภัย รวมทั้งเสริมสร้างความปลอดภัยให้กับเด็กในด้านต่าง ๆ จึงเป็นบุคลากรระดับปฏิบัติงานที่มีความสำคัญที่ควรจะต้องดำเนินการจัดการด้านความปลอดภัยของเด็กให้มีประสิทธิภาพและปกป้องคุ้มครองเด็กจากอันตรายต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล ซึ่งคาดว่าจะผลของการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ เป็นแนวทางในการดำเนินงานด้านความปลอดภัยให้แก่เด็กวัยอนุบาลภายในโรงเรียน และช่วยให้ครูอนุบาลสามารถนำข้อมูลไปปรับใช้ในการส่งเสริมความปลอดภัยให้แก่เด็กวัยอนุบาลได้อย่างเหมาะสม

คำถามการวิจัย

ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาลเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล ใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย ด้านการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัย และด้านการจัดการความปลอดภัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าข้อมูลเบื้องต้นจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาลทั้งในประเทศและต่างประเทศ และผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ข้อมูลบนฐานคิดที่เกี่ยวกับแนวทางการจัดโปรแกรมสวัสดิภาพในโรงเรียน (จินตนา สรายุทธพิทักษ์, 2561) แนวทางการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัยในสถานศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2564) และแนวทางในการเสริมสร้างความปลอดภัยโดยใช้มาตรการป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก (Marotz, 2020) เพื่อพัฒนาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย ด้านการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัย และด้านการจัดการความปลอดภัย ดังแสดงในตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประเด็นที่ศึกษา	ประเด็นหลัก
ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับ การส่งเสริมความปลอดภัยใน โรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล	1. ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย
	1.1 การจัดการพื้นที่โรงเรียน
	1.2 การดูแลและซ่อมแซมเครื่องใช้และอุปกรณ์
	2. ด้านการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัย
	2.1 การให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยแก่เด็กและผู้ปกครอง
	2.2 การพัฒนาตนเองของครู
	3. ด้านการจัดการความปลอดภัย
	3.1 การกำหนดแนวปฏิบัติของโรงเรียน
	3.2 การจัดบริการ
	3.3 การประสานงานกับผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง

2. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูอนุบาลที่กำลังปฏิบัติงานสอน ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2566 ในโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 106 คน จาก 11 โรงเรียน โดยอ้างอิงจากจำนวนครู 1 คนต่อห้องเรียนอนุบาล 1 ห้อง ดังรายละเอียดในตาราง

ตาราง 2 จำนวนประชากรจำแนกตามระดับชั้นอนุบาล (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2566)

ชื่อโรงเรียน	ประชากร (คน)			รวม (คน)
	อนุบาล 1	อนุบาล 2	อนุบาล 3	
1. พระตำหนักสวนกุหลาบ	3	4	3	10
2. อนุบาลสามเสน (สนง.สลาภกีนแบ่งรัฐบาลอุปถัมภ์)	6	3	3	12
3. พญาไท	6	6	5	17
4. วัดอมรินทราราม	3	4	4	11
5. ราชนิตประถมบางแค	3	3	3	9
6. อนุบาลวัดนางนอง	3	3	3	9
7. พระยาประเสริฐสุนทราศรัย	3	4	4	11
8. อนุบาลพิบูลเวศม์	2	4	4	10
9. พิบูลอุปถัมภ์	-	2	2	4
10. สายน้ำทิพย์	1	3	3	7
11. บางบัว (เพ่งตั้งตรงจิตรวิทยาคาร)	2	2	2	6
รวม	32	38	36	106

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามเรื่องความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นด้วยตนเอง โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.1 การกำหนดโครงสร้างของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยกำหนดโครงสร้างของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังแสดงรายละเอียดในตารางด้านล่าง

ตาราง 3 โครงสร้างของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย ในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล	ค่าน้ำหนัก (ร้อยละ)	ข้อที่	จำนวน (ข้อ)
1. การจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย	30.00	1 - 9	9
1.1. การจัดการพื้นที่โรงเรียน			
1.2. การดูแลและซ่อมแซมเครื่องใช้และอุปกรณ์			
2. การปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัย	30.00	10 - 18	9
2.1 การให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยแก่เด็กและผู้ปกครอง			
2.2 การพัฒนาตนเองของครู			
3. การจัดการความปลอดภัย	40.00	19 - 30	12
3.1 การกำหนดแนวปฏิบัติของโรงเรียน			
3.2 การจัดบริการ			
3.3 การประสานงานกับผู้ปกครอง ชุมชน และ หน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง			
รวม	100	1 - 30	30

3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังรายละเอียด คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 8 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ และการเติมข้อความ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด ประสบการณ์การสอนในระดับชั้นอนุบาล บริบทของโรงเรียนที่มีความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ประสบการณ์การเผชิญเหตุที่กระทบกับความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล การเข้ารับการพัฒนาตนเองเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียน และอัตราส่วนระหว่างเด็กต่อครูในห้องเรียน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของครูในการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล จำนวน 30 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า โดยแบ่งระดับความคิดเห็น 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้

- 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
- 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก
- 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
- 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
- 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด ไม่แน่ใจ หรือไม่เห็นด้วย

3.3 การตรวจสอบคุณภาพ

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณา และส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา ความครอบคลุม ความเหมาะสม รวมถึงตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษา โดยกำหนดให้ผู้ทรงคุณวุฒิให้คะแนนตามเกณฑ์ คือ

- + 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามมีความเหมาะสม
- 0 หมายถึง ไม่แนใจว่าข้อคำถามมีความเหมาะสมหรือไม่
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามไม่มีความเหมาะสม

ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าความสอดคล้องของเครื่องมือได้ค่าเฉลี่ยของอยู่ที่ 0.98 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยที่อยู่ระหว่าง 0.67–1.00 ($IOC > 0.5$) ส่วนค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95 มากกว่า 0.70 ซึ่งนับว่าเป็นค่าที่ยอมรับได้ (วรณิ แกมเกตุ, 2551) จากนั้นปรับปรุงแก้ไขเป็นฉบับสมบูรณ์ในรูปแบบของแบบสอบถามออนไลน์

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ผู้วิจัยขอหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.2 ผู้วิจัยส่งหนังสือขอความร่วมมือทางไปรษณีย์ถึงผู้อำนวยการโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้ง 11 โรงเรียน เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับครูอนุบาลซึ่งเป็นประชากรด้วยแบบสอบถามออนไลน์ Google Form พร้อมกับแนบลิงค์และคิวอาร์โค้ดประกอบ

4.3 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามผ่านทาง Google Form และตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล ได้แบบสอบถามกลับจำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 98.11

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบความเรียง โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายตามระดับความคิดเห็น 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้

- ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.51 – 5.00 หมายถึง ความคิดเห็นในระดับมากที่สุด
- ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.51 – 4.50 หมายถึง ความคิดเห็นในระดับมาก
- ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.51 – 3.50 หมายถึง ความคิดเห็นในระดับปานกลาง
- ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.51 – 2.50 หมายถึง ความคิดเห็นในระดับพอใช้
- ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 – 1.50 หมายถึง ความคิดเห็นในระดับควรปรับปรุง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล ผู้วิจัยสามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ครูอนุบาลส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 94.23 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.92 มีวุฒิการศึกษาสูงสุดคือปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 75.00 มีประสบการณ์การสอนในระดับชั้นอนุบาล 1 – 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 49.04 บริบทของโรงเรียนไม่มีความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล คิดเป็นร้อยละ 54.81 และที่มีความเสี่ยง คิดเป็นร้อยละ 45.19 ซึ่งเป็นความเสี่ยงในเรื่องที่เกี่ยวกับการประสบอุบัติเหตุจราจร ครูไม่เคยมีประสบการณ์การเผชิญเหตุที่กระทบกับความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล คิดเป็นร้อยละ 74.04 และที่มีประสบการณ์ คิดเป็นร้อยละ 25.96 ซึ่งมีประสบการณ์มากที่สุดในเรื่องการถูกคุกคามการหายใจ ครูเคยเข้ารับการพัฒนาดตนเองเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 56.73 โดยเฉพาะในรูปแบบของการเข้าร่วมสัมมนาหรืออบรม และอัตราส่วนระหว่างเด็กต่อครูในห้องเรียนอยู่ที่ 1 ต่อ 26 - 30 คน คิดเป็นร้อยละ 38.46

2. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล

โดยภาพรวมพบว่า ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาลในระดับมากที่สุด ($M = 4.68$, $S.D. = 0.41$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.60 \leq M \leq 4.80$) คือ ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย ($M = 4.80$, $S.D. = 0.49$) ด้านการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัย ($M = 4.63$, $S.D. = 0.48$) และด้านการจัดการความปลอดภัย ($M = 4.60$, $S.D. = 0.47$) ตามลำดับ โดยรายละเอียดของแต่ละด้านสามารถนำเสนอตามลำดับค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดได้ดังนี้

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล

ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย ในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล	ประชากร (N=104)		
	M	S.D.	แปลผล
1. ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย	4.80	0.49	มากที่สุด
1.1. การจัดการพื้นที่โรงเรียน	4.75	0.46	มากที่สุด
1.2. การดูแลและซ่อมแซมเครื่องใช้และอุปกรณ์	4.84	0.67	มากที่สุด
2. ด้านการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัย	4.63	0.48	มากที่สุด
2.1 การให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยแก่เด็กและผู้ปกครอง	4.69	0.44	มากที่สุด
2.2 การพัฒนาดตนเองของครู	4.56	0.56	มากที่สุด
3. ด้านการจัดการความปลอดภัย	4.60	0.47	มากที่สุด
3.1. การกำหนดแนวปฏิบัติของโรงเรียน	4.54	0.62	มากที่สุด
3.2 การจัดบริการ	4.61	0.53	มากที่สุด
3.3 การประสานงานกับผู้ปกครอง ชุมชน และ หน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง	4.66	0.46	มากที่สุด
รวม	4.68	0.41	มากที่สุด

2.1 ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย

ข้อมูลจากแบบสอบถามพบว่า ครูมีความคิดเห็นในด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.80$, $S.D. = 0.49$) โดยทั้งสองด้านย่อยมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($4.75 \leq M \leq 4.84$) คือ ด้านย่อยที่ (1) การจัดการพื้นที่โรงเรียน ($M = 4.75$, $S.D. = 0.46$) ได้แก่ การซ่อมบำรุงอาคารสถานที่ เช่น ประตู หน้าต่าง ฝ้า เพดาน บันได การต่อเติมหรือปรับเปลี่ยนรั้วโรงเรียนให้แข็งแรง และด้านย่อยที่ (2) การดูแลและซ่อมแซมเครื่องใช้และอุปกรณ์ ($M = 4.84$, $S.D. = 0.67$) ได้แก่ การจัดเก็บยาสามัญประจำบ้านที่พร้อมใช้อยู่เสมอ การจัดเก็บสิ่งของเครื่องใช้ที่เป็นอันตรายแยกไว้ให้ห่างจากการเข้าถึงของเด็ก การเลือกเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ได้มาตรฐาน มอก. การเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ซักล้าง/ทำความสะอาดที่รับรองโดยผู้เชี่ยวชาญ และการคัดแยกเครื่องมือเครื่องใช้และอุปกรณ์ที่ชำรุดเสียหายออกเพื่อซ่อมแซมหรือกำจัดทิ้งต่อไป

2.2 ด้านการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัย

ข้อมูลจากแบบสอบถามพบว่า ครูมีความคิดเห็นในด้านการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัยอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.63$, $S.D. = 0.48$) โดยทั้งสองด้านย่อยมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($4.56 \leq M \leq 4.69$) คือ ด้านย่อยที่ (1) การให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยแก่เด็กและผู้ปกครอง ($M = 4.69$, $S.D. = 0.44$) ได้แก่ การเป็นตัวอย่างแก่เด็กในการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตราย (การใช้มีด การใช้กรรไกร การใช้กระติกน้ำร้อน) การจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยแก่เด็ก การเชิญเจ้าหน้าที่ของรพ.มาฝึกซ้อมสถานการณ์ฉุกเฉินแก่เด็กและบุคลากรในโรงเรียนทุกภาคการศึกษา การจัดกิจกรรมเพื่อชี้แจงแนวทางและมาตรการความปลอดภัยของโรงเรียนแก่ผู้ปกครอง การจัดกิจกรรมให้ความรู้แก่ผู้ปกครองในหลากหลายรูปแบบเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียน และด้านย่อยที่ (2) การพัฒนาตนเองของครู ($M = 4.56$, $S.D. = 0.56$) ได้แก่ การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ครูได้พัฒนาความรู้อย่างต่อเนื่อง การจัดกิจกรรมให้ครูได้วางแผนการทำงานร่วมกันเกี่ยวกับการป้องกัน การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ครูได้ออกแบบนวัตกรรม รูปแบบวิธีการหรือผลงานเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน และการจัดให้มีระบบการประเมินตนเองของครูในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอันตรายที่มากกว่าการแก้ไขปัญหา

2.3 ด้านการจัดการความปลอดภัย

ข้อมูลจากแบบสอบถามพบว่า ครูมีความคิดเห็นในด้านการจัดการความปลอดภัยอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.60$, $S.D. = 0.47$) โดยทั้งสองด้านย่อยมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($4.54 \leq M \leq 4.66$) คือ ด้านย่อยที่ (1) การกำหนดแนวปฏิบัติของโรงเรียน ($M = 4.54$, $S.D. = 0.62$) ได้แก่ การแจ้งข้อควรปฏิบัติหรือข้อตกลงเกี่ยวกับความปลอดภัย การจัดอุปกรณ์เพื่อใช้ป้องกันและควบคุมอันตรายจากอุบัติเหตุต่าง ๆ ไว้ในบริเวณที่สามารถเข้าถึงได้สะดวก ด้านย่อยที่ (2) การจัดบริการ ($M = 4.61$, $S.D. = 0.53$) ได้แก่ การจัดบริการเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ปกครอง (บริการรถโรงเรียน บริการตรวจสุขภาพเด็กประจำปี บริการทำประกันอุบัติเหตุให้แก่เด็กตั้งแต่แรกเข้า) การจัดให้มีบุคลากรเฉพาะในการดูแลความปลอดภัย (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงเรียน ตำรวจจราจร ครูเวรประจำวัน) การจัดบริการให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองในการดูแลรักษา กรณีที่เด็กประสบอุบัติเหตุร้ายแรงในโรงเรียน และด้านย่อยที่ (3) การประสานงานกับผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง ($M = 4.66$, $S.D. = 0.46$) ได้แก่ การส่งต่อเด็กที่ได้ประสบอุบัติเหตุไปยังหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง (สถานีตำรวจ โรงพยาบาลหรือสถานอนามัย) การแจ้งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของบุตรหลานแก่ผู้ปกครองอย่างทันท่วงที การประสานงานกับหน่วยงานของรัฐในการเยียวยากรณีที่

เด็กประสบอุบัติเหตุในโรงเรียน การมีช่องทางที่หลากหลายในการสื่อสารข้อมูลจำเป็นกับผู้ปกครอง การสร้างความร่วมมือกับชุมชนในการช่วยเหลือดูแลเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียน การแจ้งข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ

อภิปรายผล

ผู้วิจัยมีประเด็นการอภิปรายผลการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาลดังนี้

1. ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย

ผลจากการวิจัยพบว่า ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นของครูอนุบาลสูงที่สุด ($M = 4.80$, $S.D. = 0.49$) ครูส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในด้านย่อยเกี่ยวกับการดูแลและซ่อมแซมเครื่องใช้และอุปกรณ์คือ ควรจัดเก็บยาสามัญประจำบ้านที่พร้อมใช้อยู่เสมอ การจัดเก็บสิ่งของเครื่องใช้ที่เป็นอันตรายแยกไว้ให้ห่างจากการเข้าถึงของเด็ก การเลือกเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ได้มาตรฐาน มอก. การเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ซักล้าง/ทำความสะอาดที่รับรองโดยผู้เชี่ยวชาญ และการคัดแยกเครื่องมือเครื่องใช้และอุปกรณ์ที่ชำรุดเสียหายออกเพื่อซ่อมแซมหรือกำจัดทิ้งต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของเปมิกา ไทยชัยภูมิ (2562) ที่ได้ศึกษาบทบาทครูในการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่พบว่า ครูมีบทบาทอยู่ในการจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย โดยมีการแยกจัดเก็บสิ่งของและเครื่องใช้ที่เป็นอันตราย และยังสอดคล้องกับ Robertson (2016) ได้รับถึงขอบข่ายความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาลไว้ว่า นโยบายและกระบวนการในโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยควรตระหนักถึงอันตรายด้านความปลอดภัยในสภาพแวดล้อมทั้งในห้องเรียนและในสภาพแวดล้อมกลางแจ้ง โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัสดุอุปกรณ์ภายในห้องเรียน ความปลอดภัยเกี่ยวกับของเล่น ความปลอดภัยระหว่างบุคคล การควบคุมสารพิษและการป้องกันอัคคีภัย ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า การดูแลเด็กเล็ก ๆ เช่นนี้จำเป็นที่ครูต้องมีความรอบคอบและใส่ใจกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยจากอุบัติเหตุและอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับตัวเด็กโดยตรง Garvis & Pendergast (2020) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของความปลอดภัยในโรงเรียนว่า สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจะส่งเสริมสุขภาวะ ความเป็นอยู่ และสุขภาพจิตที่ดีของเด็ก ทำให้เด็กมีอิสระในการตัดสินใจและทำสิ่งต่าง ๆ ในการพัฒนาตนได้อย่างเต็มศักยภาพ ดังนั้น ครูจึงมีหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลเด็กของตน

2. ด้านการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัย

ผลจากการวิจัยพบว่า ด้านการปลูกฝังให้เกิดความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นของครูอนุบาลสูงที่สุด ($M = 4.63$, $S.D. = 0.48$) ครูส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในด้านย่อยเกี่ยวกับการให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยแก่เด็กและผู้ปกครองคือ ควรเป็นตัวอย่างแก่เด็กในการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตราย (การใช้มีด การใช้กรรไกร การใช้กระตักน้ำร้อน) สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Wang (2017) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนรู้เรื่องความปลอดภัยของครูอนุบาลในประเทศจีน ที่พบว่า ครูอนุบาลจัดกิจกรรมเกี่ยวกับความปลอดภัยเป็นประจำประมาณ 3 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยกลยุทธ์ที่ใช้ในการสอนคือ การแสดงให้เห็นเป็นตัวอย่าง นั่นหมายความว่า ครูอนุบาลส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการเป็นแบบอย่างที่ดีเนื่องจากการเลียนแบบเป็นวิธีการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับธรรมชาติตามวัยและพัฒนาการของเด็กวัยอนุบาล ดังที่ Marotz (2020) ได้กล่าวถึงการจัดการศึกษาเรื่องความปลอดภัยไว้ว่า ยิ่งเด็กเรียนรู้เกี่ยวกับความ

ปลอดภัยได้เร็วเท่าไร เด็กก็จะยิ่งพัฒนาเจตคติที่นำไปสู่รูปแบบพฤติกรรมที่ปลอดภัยไปตลอดชีวิต นอกจากนี้ยังพบว่า ผลงานวิจัยทางการศึกษาด้านความปลอดภัยจำนวนมากเกิดขึ้นผ่านประสบการณ์การเรียนรู้โดยบังเอิญและการเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ใหญ่ เด็กที่แสดงทัศนคติและการปฏิบัติที่ปลอดภัยยังสามารถเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็กคนอื่น ๆ ได้อีกด้วย ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้พุทธินิยมเชิงสังคม (social-cognitive learning theory) (Bandura (1977 อ้างถึงใน สมจิต จันทรฉาย, 2557) ที่เชื่อว่า มนุษย์เรียนรู้การแสดงพฤติกรรมใหม่ผ่านการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นหรือตัวแบบ (model) และผลที่ตามมาของพฤติกรรมซึ่งเป็นสารสนเทศที่นำมาใช้ในการพิจารณาว่าพฤติกรรมอันใดได้รับการยอมรับให้ปฏิบัติ บุคคลก็จะใช้เป็นแนวทางสำหรับการแสดงพฤติกรรมใหม่ของตน โดยเฉพาะจากตัวแบบที่มีชีวิต เช่น พ่อ แม่ เพื่อน ครู ดังนั้นการที่ครูอนุบาลเป็นตัวอย่างในการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างเหมาะสม จึงช่วยพัฒนาให้เด็กได้มีความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยในการดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและปลอดภัยทั้งต่อตนเองและผู้อื่นอีกต่อไป

3. ด้านการจัดการความปลอดภัย

ผลจากการวิจัยพบว่า ด้านการจัดการความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นของครูอนุบาลสูงที่สุด ($M = 4.60$, $S.D. = 0.47$) ครูส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในด้านย่อยเกี่ยวกับการประสานงานกับผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้องคือ ควรมีการส่งต่อเด็กที่ได้ประสบอุบัติเหตุไปยังหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง (สถานีตำรวจ โรงพยาบาลหรือสถานอนามัย) การแจ้งข้อมูลที่กระทบต่อความปลอดภัยของบุตรหลานแก่ผู้ปกครองอย่างทันทั่วทั้งที่ การประสานงานกับหน่วยงานของรัฐในการเฝ้าระวังกรณีที่เกิดอุบัติเหตุในโรงเรียน การมีช่องทางที่หลากหลายในการสื่อสารข้อมูลจำเป็นกับผู้ปกครอง การสร้างความร่วมมือกับชุมชนในการช่วยเหลือดูแลเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียน การแจ้งข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับ American Academy of Pediatrics (2019) ที่ได้รับแนวทางเกี่ยวกับการพัฒนาและการประเมินสุขภาพและความปลอดภัยของเด็กในสถานดูแลเด็กปฐมวัยไว้ว่า ควรมีการรวบรวมรายชื่อของหน่วยงาน ผู้ให้บริการ หน่วยงานกำกับดูแลในท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสุขภาพและความปลอดภัยของเด็ก โดยเฉพาะผู้เชี่ยวชาญที่เหมาะสมในการให้ข้อมูลหรือส่งต่อเด็กไปยังสถานพยาบาล ซึ่งหน่วยงานต่าง ๆ ควรมีการทำงานร่วมกันเพื่อปกป้องเด็กในการดูแลเด็กที่มีประสิทธิภาพ โดยการทำงานร่วมกันควรมุ่งเน้นไปที่การกำหนดบทบาทของแต่ละหน่วยงานในการให้บริการและดำเนินงานตามระบบป้องกันและควบคุมปัญหาด้านสุขภาพและความปลอดภัยของเด็ก ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ครูอนุบาลส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการประสานความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเนื่องจากครูอนุบาลส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กโดยอาศัยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนและการตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก โดยเฉพาะบทบาทของผู้เชี่ยวชาญในหน่วยงานต่างๆ เพื่อช่วยเหลือเด็กได้อย่างถูกต้องและทันทั่วทั้งที่เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน เนื่องจากความปลอดภัยในโรงเรียนถือเป็นความรับผิดชอบและเป็นสิ่งสำคัญที่ควรถูกกำหนดให้เป็นมาตรการที่ทุกฝ่ายต้องดำเนินการเพื่อลดความเสี่ยงที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่เด็กได้ ซึ่งเป็นไปตามคณะกรรมการการพัฒนาเด็กปฐมวัยแห่งชาติ (2562) ที่ระบุว่า รัฐ และทุกภาคส่วน พ่อแม่ผู้ปกครอง ครอบครัว ชุมชน สังคม บุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข ครู / ผู้ดูแลเด็ก โรงเรียน องค์กรท้องถิ่นทุกระดับ บุคลากรพัฒนาสังคม ทั้งภาครัฐ เอกชน ภาคศาสนาและภาคธุรกิจ ต้องมีความรู้ความเข้าใจในสำคัญของช่วงปฐมวัย ตระหนักในพันธกิจและลงมือช่วยกันทำให้เด็กปฐมวัยมีโอกาสพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพในภาวะแวดล้อมที่ปลอดภัย สอดคล้องกับที่ Robertson (2016)

ได้นำเสนอว่า โดยทั่วไปในบริบทของการศึกษาปฐมวัย ความรับผิดชอบอาจตกอยู่ที่ผู้อำนวยการ ผู้บริหาร ครู หรือผู้ให้การสนับสนุนด้านความปลอดภัยที่ได้รับมอบหมาย สำหรับการดูแลเด็กในครอบครัวหรือการดูแลที่บ้าน ความรับผิดชอบมักจะตกอยู่กับผู้เลี้ยงดูเป็นหลัก นโยบายความปลอดภัยที่ดีจึงต้องมีการตรวจสอบและความรับผิดชอบร่วมกันอย่างสมดุล โดยควรส่งเสริมให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเข้าใจถึงข้อควรระวังด้านความปลอดภัยทั้งหมดที่จำเป็น ซึ่งการประสานงานกับภาคส่วนต่าง ๆ นั้นมีประสิทธิภาพมากกว่าการที่ครูทำงานคนเดียว โดยอยู่บนพื้นฐานของการแบ่งปันข้อมูลที่เกี่ยวข้องและความสัมพันธ์ที่ดี โดยการสื่อสารซึ่งกันและกัน เช่นนี้มีแนวโน้มที่จะทำให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการป้องกันอุบัติเหตุและอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นกับเด็กวัยอนุบาลได้มากยิ่งขึ้น ดังนั้น จึงจะเห็นได้ว่าการจัดการความปลอดภัยโดยประสานความร่วมมือกับชุมชนและหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้องเป็นการประสานพลังระหว่างทุกภาคส่วนในสังคม ซึ่งมีความสำคัญในการช่วยส่งเสริมให้การดำเนินงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาลมีประสิทธิภาพและครอบคลุมในทุกมิติรอบตัวเด็กมากยิ่งขึ้น อันจะนำไปสู่การพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวมตามเป้าหมายของการจัดการศึกษาปฐมวัยอย่างมีคุณภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาล เพื่อส่งเสริมพัฒนาการ การเรียนรู้ และคุณภาพชีวิตของเด็กได้อย่างเหมาะสม และป้องกันอันตรายและความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้นจากอุบัติเหตุและอุบัติเหตุ
2. ควรมีการศึกษาการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาลของครูและบุคลากรในโรงเรียน ซึ่งอาจเป็นในรูปแบบของการจัดอบรมโดยสถาบันหรือองค์กรต่างๆ เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ แก่ครูอนุบาลเพื่อจะสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาลในบริบทที่แตกต่างกัน เช่น บริบทโรงเรียนขนาดเล็กหรือขนาดกลาง โรงเรียนเขตปริมณฑลและต่างจังหวัด โรงเรียนในสังกัดอื่น
2. ควรมีการศึกษาแนวทางหรือแนวปฏิบัติในการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนสำหรับเด็กวัยอนุบาลเพิ่มเติม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียนต่อไป

รายการอ้างอิง

- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2565). รายงานสถานการณ์ทางสังคม ประจำปีงบประมาณ 2564. https://www.m-society.go.th/ewtadmin/ewt/mso_web/download/article/article_20220607102313.pdf
- กรุงเทพธุรกิจ. (2565, 31 สิงหาคม). ย้อนสถิติ 7 ปีเกิดกรณี "ลิ้มเด็กในรถ" 129 ครั้ง ก่อนชำระยอดเหตุสลดรายล่าสุด. <https://www.bangkokbiznews.com/social/1024106>
- กรมควบคุมโรค. (2559). แนวทางการดำเนินงานป้องกันการบาดเจ็บโดยสถานบริการสาธารณสุข. อิมโชนอาร์ต.
- จินตนา สรายุทธพิทักษ์. (2561). โปรแกรมสุขภาพในโรงเรียน (พิมพ์ครั้งที่ 3). โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เปมิกา ไทยชัยภูมิ. (2562). การศึกษาบทบาทครูในการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทรัฐ ไผ่เจริญ. (2565, ตุลาคม 6). อดีตตำรวจยิง-แทงเด็กเล็กและครู ตายอย่างน้อย 38 ราย. *Benar News*, <https://www.benarnews.org/thai/news/th-daycare-mass-killing-10062022122921.html>
- วรรณิ แกมเกตุ. (2551). วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 2). โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 8). สุวีริยาสาส์น.
- สมจิต จันทรฉาย. (2557). การออกแบบและพัฒนารายการเรียนการสอน. เพชรเกษมพรินต์ติ้ง กรุ๊ป จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2564). คู่มือการดำเนินงานความปลอดภัยสถานศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ. [http://www.nst1.go.th/home/wp-content/uploads/file/Safety %20School%20Guide%2065.pdf](http://www.nst1.go.th/home/wp-content/uploads/file/Safety%20School%20Guide%2065.pdf)
- สยามรัฐออนไลน์. (2565, 30 พฤศจิกายน). สลด! "พ่อ-แม่" ใจสลายลูกวัย 4 ขวบ ล้มศีรษะฟาดโต๊ะเสียชีวิต. *เอกชน ดังอ้างอุบัติเหตุ*. *สยามรัฐออนไลน์*, <https://siamrath.co.th/n/403767>
- องค์การยูนิเซฟ ประเทศไทย. (2561). คู่มือการปกป้องดูแลเด็ก สำหรับภาคธุรกิจ. องค์การยูนิเซฟ ประเทศไทย.
- American Academy of Pediatrics. (2019). *Caring for Our Children: National Health and Safety Performance Standards; Guidelines for Early Care and Education Programs (4th edition)*. American Academy of Pediatrics. doi: <https://doi.org/10.1542/9781610022989>
- Centers for disease Control and Prevention. (2020). *10 Leading Causes of Death, United States Both Sexes, All Ages, All Races*. National Center for Health Statistics (NCHS), National Vital Statistics System. <https://wisqars.cdc.gov/data/lcd/home>
- Marotz, L. R. (2020). *Health, Safety, and Nutrition for the Young Child (Tenth Edition)*. Cengage Learning.

- Robertson, C. (2016). *Safety, Nutrition, and Health in Early Education* (Fifth Edition). Cengage Learning.
- Wang, X. (2017) Research on Preschool Teachers' Safety Education in China. *International Journal of Humanities Social Sciences and Education*, 4(1), 32-35. doi: 10.20431/2349-0381.0401004